

[Kristen Østergaard]

Fredningsplanudvalgenes opgaveområdes overførelse til amterne skal modvirke dobbeltadministration på området og helst også medføre, at væsentlige dele i forbindelse med naturfredning afgøres på lokalt plan efter lokalt behov. Venstre er tilhænger af et decentraliseret styre på flest mulige områder af samfundslivet, selv om dette må indebære, at afgørelserne på mange områder kan falde forskelligt ud i forskellige amter og områder.

Efter venstres opfattelse skal amterne også have lov til at administrere planlovene, derunder også fredningsplanlægningen, forskelligt, fordi forholdene i amterne er forskellige. Ved gennemlæsningen af forslaget har jeg ikke kunnet frigøre mig for den fornemmelse, at miljøministeren har været noget bange for at drage den fulde konsekvens af de gode decentrale træk, der findes i lovforslaget. Det kommer især til udtryk i bestemmelserne om den store udbygning af den centrale fredningsstyrelse og tillægning af nye, skal vi sige overordnede beføjelser både til fredningsstyrelsen og til miljøministeren selv.

Bestemmelserne i den nye § 65 b synes jeg også har en lidt barnepigeagtig karakter, og bestemmelsen i den ny § 65 c er udtryk for en utidig ængstelse for, at amterne ikke selv kan klare denne planlægning, som de allerede har megen erfaring i at løse.

Efter venstres mening er det ikke nødvendigt at påbyde, at amterne skal oprette fredningsadministrationer, de kommer af sig selv og i det omfang, som amterne finder det nødvendigt. Der er heller ikke grundlag for at lovfæste, at den amtslige administration skal forestås af noget så stort som en amtsfredningsinspektør – man har jo kopieret amtsvejnspektøren og amtsvandinspektøren. Jeg vil meget nødigt have, at fredningsområdet skulle blive af et sådant omfang, at det kan sammenlignes med de kæmpemæssige praktiske opgaver, som løses af vejvæsenet og vandløbsvæsenet. Når man bekender sig til det decentrale styre, må man også kunne overlade til amterne selv at foretage den fornødne administrationsopbygning. Disse nye bestemmelser i § 65 b og c vil venstre underkaste en nærmere vurdering under udvalgsbehandlingen.

I udvalget ønsker venstre også nærmere belyst, hvilke konsekvenser det vil få, at private vandløb og også moser inddrages under naturfredningsloven. Der synes også her at

være en tendens til dobbeltadministration. Når man betænker, hvordan amterne har udbygget vandløbsadministrationen og vandløbsinspektionen, synes det mere naturligt, at bestemmelsen anbringes i vandløbslovgivningen, såfremt der i det hele taget er grundlag for det. Men det vil vi altså se nærmere på i udvalget sammen med mange andre af de nye bestemmelser, der foreslås.

Lovforslaget er ledsaget af nogle meget omfattende bemærkninger, 50 spaltelider, og jeg vil yde ministeren min anerkendelse for de fyldige oplysninger. Men jeg kan ikke tilbageholde en bemærkning om det afsnit, der omfatter fredningsmyndighedernes fremtidige opgaver, og min bemærkning skal stilles som et spørgsmål: er der virkelig så mange naturfredningsopgaver, der skal løses i fremtiden? Vi har dog haft løbende naturfredning i Danmark siden 1917, og vi har haft ajourførende lovgivning fra tid til anden adskillige gange inden for dette område. Kan det virkelig være rigtigt, at der skulle være så meget, der er forsømt på dette område?

Bemærkningerne om de fremtidige opgaver kan give anledning til en vis ængstelse angående de administrations- og ressourcerkrav, der kan blive stillet. Naturfredningen skal have sin gode, rimelige og store plads i det danske samfundsliv, men samfundet kan jo ikke leve af naturfredning og fritidsinteresser alene. Vi har nogle kedelige frednings-sager løbende her i landet, hvor andre befolkningsgrupper føler sig gået for nær af fredningsmyndighedernes, skal vi sige ret markante pågaaenhed. Naturfredningssager kan faktisk ikke være tjent med, at der opstår den slags konfrontationer i befolkningen i anledning af fredninger, og som fredningsmyndighederne giver anledning til, når der stilles urimelige fredningskrav ud fra andre synsvinkler end fritidsinteresserne.

Min ængstelse vil jeg gerne konkludere i en henstilling til miljøministeren om at bruge sin indflydelse til at påvirke naturfredningsmyndighederne til optræden med mere mådehold, sådan at også erhvervslivet og andre befolkningsområder kan føle, at de kan være der.

Med disse bemærkninger vil venstre give tilslutning til lovforslagets hovedsigte og hovedpunkter, men tilslutningen til forslagens endelige vedtagelse afhænger selvfølgelig af,